

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 318/08-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. R. R., K., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20, čl. 35 ods. 1 a 2, ako aj čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 17 a čl. 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 164/2007 z 26. marca 2008 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 175/2006 zo 6. júna 2007 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. R. R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2008 faxom doručená a následne podaním doručeným 26. augusta 2008 písomne doplnená sťažnosť Mgr. R. R., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20, čl. 35 ods. 1 a 2, ako aj čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2, 3 a 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 164/2007 z 26. marca 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S 175/2006 zo 6. júna 2007 a ich vydaniu predchádzajúcim postupom.

Zo sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) č. 918/2005-52 SKP z 2. januára 2006 vyčiarknutý zo zoznamu správcov podľa § 41 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o správcoch“), pretože do 31. decembra 2005 nezložil správcovskú skúšku.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ 23. januára 2006 rozklad, v ktorom žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť preto, že splnil podmienky na zápis do zoznamu správcov a správcovskú skúšku nemohol zložiť z objektívnych príčin.

Ministerstvo spravodlivosti rozhodnutím č. 918/2005-52 SKP zo 17. februára 2006 zamietlo rozklad sťažovateľa a prvostupňové rozhodnutie potvrdilo ako vecne správne,

pretože prvostupňový správny orgán rozhodol na základe zákona, ktorý mu neumožnil posudzovať dôvod nezloženia správcovskej skúšky.

Včas podanou žalobou sa sťažovateľ domáhal, aby krajský súd preskúmal rozhodnutie ministerstva spravodlivosti č. 918/2005-52 SKP zo 17. februára 2006. Krajský súd podanú žalobu zamietol rozsudkom sp. zn. 2 S 175/2006 zo 6. júna 2007. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd v predmetnej veci následne rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 Sžo164/2007 z 26. marca 2008 (právoplatným 25. júna 2008), ktorým rozsudok krajského súdu potvrdil.

S účinnosťou od 1. júla 2005 bol prijatý zákon o správcoch. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza: *«Podľa § 39 zákona č. 8/2005 o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov: Advokát zapísaný do zoznamu správcov vedenom podľa doterajších predpisov (ďalej len „starý zoznam správcov“) sa považuje za zapísaného do zoznamu správcov vedenom podľa tohto zákona (ďalej len „nový zoznam správcov“). Iné osoby zapísané do starého zoznamu správcov môžu vykonávať správcovskú činnosť podľa osobitného predpisu len vo veciach, v ktorých boli ustanovené do funkcie pred účinnosťou tohto zákona.*

Podľa § 41 citovaného zákona: Správca zapísaný do nového zoznamu správcov podľa § 39 je povinný do 31. decembra 2005 úspešne zložiť správcovskú skúšku podľa tohto zákona, vykonanie odbornej prípravy sa nevyžaduje. Ak správca správcovskú skúšku podľa tohto zákona v tejto lehote úspešne nezloží, ministerstvo správcu bez zbytočného odkladu vyčiarkne z nového zoznamu správcov.

Zákonodarca v súvislosti s rekodifikáciou oblasti konkurzu a vyrovnania prijal nový zákon č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii a uskutočnil i úpravy postavenia samotných správcov. Bol konštituovaný tzv. nový zoznam správcov (podľa zákona č. 7/2005 Z. z.), do ktorého boli automaticky zapísaní advokáti vedení v zozname správcov podľa doterajších predpisov (podľa zákona č. 328/1991 Zb.) - tzv. starý zoznam správcov. Boli však stanovené dodatočné podmienky - medzi iným zloženie správcovskej skúšky do 31. decembra 2005. Nezloženie tejto skúšky do stanoveného termínu spojil zákonodarca s následkom vyčiarknutia z nového zoznamu správcov.

Pre moju neúčast' na jedinom vytyčenom termíne horeuvedenej správcovskej skúšky koncom roka 2005 Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky vydalo rozhodnutie o mojom vyčiarknutí z nového zoznamu správcov.

Toto rozhodnutie som učinil predmetom prieskumu na podklade žaloby v správnom súdnictve na Krajskom súde v Bratislave a neskôr i na podklade odvolania proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave na Najvyšší súd. Žiadny z uvedených súdov mi však neposkytol súdnu ochranu v súlade s jej zakotvením v Ústave Slovenskej republiky.»

Sťažovateľ podnecoval podanie návrhu na posúdenie súladu dotknutých ustanovení zákona o správcoch s ústavou, keďže na podanie takého návrhu sú aktívne legitimované iba subjekty podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) a až e) ústavy.

Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv v tom, že krajský súd a najvyšší súd v predmetnom konaní na základe jeho podnetov nerozhodli o prerušení konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku a neiniciovali podanie návrhu podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy a ani sa s jeho podnetmi riadne nevysporiadali, keď podľa neho: *«Ústavne konformný výklad predmetného ustanovenia navyše, za existencie systému, v ktorom neexistuje aktívna procesná legitimácia neústavným zásahom dotknutého subjektu vyvolať vlastnými silami (a legitimáciou) konanie o nesúlade naňho aplikovaného predpisu správnym predpisom vyššej právnej sily, by mal smerovať k záveru, že predmetný postup súdu je obligatórny v prípade existencie i menšej pochybnosti o súlade aplikovaného predpisu s predpisom vyššej právnej sily, ktorej zodpovedá absencia náležitého, komplexného a „nepriestrelného“ odôvodnenia súladnosti tohto aplikovaného všeobecne záväzného predpisu s všeobecne záväzným predpisom vyššej právnej sily.»*

Podľa sťažovateľa je ustanovenie § 41 zákona o správcoch v rozpore s ústavou, pričom na podporu svojho tvrdenia v sťažnosti uvádza: *«Slobodný výkon povolania, právo podnikat' resp. uskutočňovať inú zárobkovú činnosť je ústavným právom podľa článku 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Zákon môže v súlade s článkom 35 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky môže ustanoviť podmienky a obmedzenia výkonu určitých povolanií alebo činností. Obdobné princípy by mali platiť i v prípadoch, ktoré sú praxou niektorých*

orgánov pertraktované ako vyňaté z pôsobnosti tohto ústavného článku z dôvodu argumentácie výkonom len štátnej moci dotknutými subjektmi (ktorá vedie k argumentácii o neexistencii licencie na výkon týchto činností). I práva takýchto subjektov by však mali byť šetrené s ohľadom na článok 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a princíp právneho štátu v spojení s princípom retroaktivity a ďalšími ústavnými právami (ako je napr. i právo na ochranu majetku).

Pri stanovovaní týchto medzí a podmienok práv (podľa článku 35 ods. 1 a ods. 2, ale i iných práv na podklade článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je však zákonodarca obmedzený ústavnými princípmi, ktorými sú v danom prípade mimo iné:

- 1. zachovanie základných práv a slobôd pri ukladaní povinností [článok 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky],*
- 2. zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady (článok 13 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky)*
- 3. pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel (článok 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky).*

Zákonodarca v danom prípade prijatím novej právnej úpravy zmenil podmienky pre výkon činnosti, v zásade zodpovedajúcej činnosti podľa do jej prijatia platného a účinného zákona č. 328/1991 Zb. v znení neskorších predpisov. Zásadnou podmienkou pre možnosť pokračovania v činnosti správcu bolo zloženie správcovskej skúšky do stanoveného termínu, čo bolo rozhodujúce i v danom mojom prípade. Zákon pritom bližšie nekonkretizoval okolnosti možnosti plnenia tejto podmienky. Neboli napr. vymedzené prípadné dôvody neplnenia danej podmienky s možnosťou prihliadania na ne (niektoré z nich), ako ani termín (či viaceré termíny) pre výkon tejto skúšky, ako ani prípadnú možnosť/či naopak nemožnosť uskutočnenia skúšky náhradnej (resp. v inom termíne).

V dôsledku uvedenej absencie nedostatočnosti právnej úpravy došlo v praxi k tomu, že bol vytýčený termín tejto skúšky v polovici decembra, pre krátkosť času i nedostatočne vopred oznámený, a pre časovú tieseň - teda ako termín jediný (s faktickou nemožnosťou nielen danú skúšku opakovať, ale ani sa jej podrobiť prvý krát v inom čase - nech už z akýchkoľvek dôvodov), hoci teoreticky bol na plnenie tejto podmienky určený celý druhý polrok 2005.

V uvedených skutočnostiach tvrdíme protiústavný zásah spočívajúci:

1. v rovine zákonnej - zakotvením tejto podmienky, nekonkretizáciou tejto podmienky, ako i

2. v rovine faktickej - vytýčením termínu správcovskej skúšky za uvedených okolností.

Samotné zákonné zakotvenie tejto podmienky - ako obmedzenie ústavného práva podľa článku 35, resp. iného práva v súlade s článkom 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky - je pritom potrebné podrobiť testu proporcionality v jeho troch imanentných rovinách - za pomoci nasledujúcich kritérií:

1. kritérium vhodnosti: či inštitút obmedzujúci základné právo umožňuje dosiahnuť sledovaný cieľ (iné základné právo alebo verejný statok),

2. kritérium potrebnosti: či nie sú možné iné opatrenia umožňujúce dosiahnutie rovnakého cieľa bez zasiahnutia základného práva alebo jeho zasiahnutím v menšej intenzite,

3. kritérium závažnosti: porovnaním závažnosti v kolízii stojacich základných práv resp. základného práva s verejným statkom.

I v súlade s dôvodmi neskôr v prieskumných konaniach uvádzaných ministerstvom bol dôvodom zakotvenia tejto podmienky riadny výkon činnosti „správcov“. Uvedomujúc si význam a závažnosť činnosti „správcov“ z hľadiska dôsledkov ich činnosti, podieľaní sa do určitej miery na výkone štátnej moci (čo ich do určitej miery vyčleňuje z rámca bežných jednoduchých licencií), nemožno poprieť právo zákonodarcu upravovať podmienky výkonu tejto činnosti a potrebnosť jej osobitnej kontroly. Na druhej strane však tieto zásahy musia byť vhodné, potrebné a primerané.

Je pritom potrebné uviesť, že prijatie novej právnej úpravy sa týka i konkurzných sudcov, pre tých však neboli stanovené nové dodatočné preskúšavania ich odborných kvalít. /Rovnako sa v spoločnosti museli s dôsledkami novej právnej úpravy vysporiadať - trestné súdy - v dôsledku prijatia nových trestných kódexov v roku 2005; preskúšanie však zakotvené nebolo. Historicky - nie však z dávnej histórie - bola i kategória komerčných právnikov bez ďalšieho po svojom zrušení včlenená do kategórie (a do príslušného zoznamu) advokátov; pričom doskúšanie z práva trestného či iných odvetví stanovené nebolo/.

Je nanajvýš sporné dosiahnutie cieľa riadneho výkonu tejto činnosti preskúšaním odbornosti doterajších správcov. Títo svoju odbornosť museli prakticky preukázať vo svojej

doterajšej praxi, ktorá je tou najlepšou školou, a buď ju osvedčili alebo nie. Riadny výkon pritom musí byť dozorovaný permanentne a z prípadného nesprávneho výkonu tejto činnosti vyvodzované promptné a pádne dôsledky (samotné preskúšanie túto úlohu nezabezpečí, najmä pokiaľ väčšina úmyselných porušení povinností „správcov“ sa skrýva za púhu neodbornosť).

Ak už však zákonodarca považoval takéto preskúšanie za potrebné, neučinil tak spôsobom čo najviac šetriacim ústavné práva. Uvedené tvrdenie súvisí s tým, že neupravením okolností uvedenej správcovskej skúšky ponechal v daných okolnostiach pôsobiť viac náhodu, než riadne pravidlá zabezpečujúce dosiahnutie uvedeného cieľa za rozumných predpokladov.

Čo sa týka pomerovania závažnosti kolidujúcich záujmov: 1/ záujmu doterajších správcov pokračovať vo výkone funkcie „správca“ v podmienkach nového zoznamu a právnej úpravy a 2/ záujmu na odbornom výkone činnosti „správcov“ - je potrebné uviesť, že záujem pokračovať vo výkone tejto funkcie konkrétne dotknutej osoby by nemal bez ďalšieho ustupovať za každých okolností náhle poňatej myšlienke o „vylepšenie“ fungovania tejto oblasti. Stanovovať podmienky pre ďalší výkon činnosti „správcov“ v dôsledku vývoja právnej praxe je možné, avšak za rozumných limitov.

Je potrebné tiež pamätať na to, že ak sú tieto podmienky upravené i vo vzťahu k osobám, ktoré už raz stanovené podmienky pre získanie určitého práva splnili, je takéto opatrenie retroaktívne (v zmysle nepravej retroaktivity). Stanovenie podmienky by malo byť o to citlivejšie. Je totiž spojené so zasiahnutím do očakávaní a nadväzujúcich konaní (predchádzajúcich vstupov do právnych vzťahov, vrátane investícií) týchto osôb, spojených s nepoznaním týchto budúcich zákonodarných zámerov.

Inštitút preskúšania nenaplnil v širšom poňatí svojich dôsledkov ani požiadavku rovnosti právnej úpravy podliehajúcich subjektov, keď uvedenú podmienku nevzťahol na správcov zo starých zoznamov pre konania podľa zákona č. 328/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, v ktorých boli tieto ustanovení pred účinnosťou zákona č. 8/2005 Z. z. Ak preskúšanie malo za cieľ zabezpečiť naštudovanie novej právnej úpravy (zákona č. 7/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov), nebol dôvod neúčast' na tomto preskúšaní spájať s nemožnosťou výkonu činnosti správcu podľa starého zákona č. 328/1991 Zb. - tu však nerovné len pre kategóriu tých správcov a pre tie konania, v ktorých neboli ustanovení do

funkcie pred účinnosťou zákona č. 7/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (nepočítajúc s možnosťou ich participácie v daných konaniach v prípade potreby nahradenia/zmeny týchto správcov). V širšom zmysle nie je toto opatrenie spravodlivé (zodpovedajúce požiadavke rovnosti) ani vo vzťahu k iným právnickým kategóriám, ktoré takéto požiadavky nepostretli vôbec (vyššie citované kategórie sudcov, komerčných právnikov, ale i advokátov, exekútorov).»

Zároveň vidí porušenie svojich práv v tom, že „*Samotné ministerstvo organizovaním správcovských skúšok v jedinom hraničnom koncoročnom termíne, bez anticipácie existencie prípadných prekážok účasti jednotlivých správcov ad hoc a ústretovom umožnení podrobenia sa tejto skúške v termíne alternatívnom) aplikovalo danú právnu normu ústavne nekonformným spôsobom (nešetriacim práva dotknutých subjektov aspoň v minimálnej rozumnej miere). I v tomto uvedenom konaní spočíva neústavný zásah daného subjektu, na ktorý svojim pasívnym postojom nadviazali krajský a najvyšší súd v rámci prieskumných konaní. “*

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal túto sťažnosť na ďalšie konanie a po vykonanom dokazovaní vydal tento nález:

„V konaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Sžo/164/2007 a v konaní Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 175/2006 došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy slovenskej republiky, zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 35 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 17 a čl. 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s porušením čl. 1 ods. 1 a ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a/, ods. 2, ods. 3 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. marca 2008, č. k. 6Sžo/164/2007 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6. júna 2007, č. k. 2S 175/2005 (správne má byť 2 S 175/2006, pozn.) sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenia svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 35 ods. 1 a 2, ako aj čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2, 3 a 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 164/2007 z 26. marca 2008 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 175/2006 zo 6. júna 2007, ako aj ich vydaniu predchádzajúcim postupom. Z argumentácie sťažovateľa uvedenej v sťažnosti vyplýva, že k porušeniu označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že

- mu v predmetnej veci nebola poskytnutá súdna ochrana, keďže v uvedenom konaní súdy zúčastnené na rozhodovaní neprerušili na základe ním podaných návrhov konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku a neiniciovali pred ústavným súdom konanie o súlade dotknutých ustanovení zákona o správcoch s ústavou a s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (navyše sa označené súdy s týmito jeho návrhmi ani nijako nevysporiadali),

- súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci aplikovali vo svojich rozhodnutiach § 41 zákona o správcoch, ktorý je však podľa sťažovateľa v rozpore s ustanoveniami ústavy aj dohovoru (v tejto súvislosti sťažovateľ rozsiahle v sťažnosti dôvodil najmä tým, že zákonná podmienka zloženia správcovskej skúšky do 31. decembra 2005 je v rozpore s princípom proporcionality; ďalej že ide o zásah zákonodarcu do podmienok výkonu činnosti správcu, ktorý nie je vhodný, potrebný ani primeraný a ktorý navyše pôsobí retroaktívne; zavedená podmienka zloženia skúšky je nová, nedostatočne predvídateľná a nereálna; ide o zásah, resp. opatrenie, ktoré je diskriminačné z hľadiska princípu rovnosti vo vzťahu k sudcom, ktorí podmienku preskúšania, resp. zloženia skúšky splniť nemusia),

- označené súdy aplikovali zákon o správcoch ústavne nekonformným spôsobom nešetriacim práva dotknutých subjektov, resp. sťažovateľa aspoň v minimálnej rozumnej miere.

1. K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 175/2006 zo 6. júna 2007 a jemu predchádzajúcim postupom

Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému postupu a rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, v danom prípade nemá právomoc preskúmavať konanie a rozhodnutie krajského súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie už preskúmal na základe riadneho opravného prostriedku (odvolania) sťažovateľa najvyšší súd. Z toho dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k napadnutému postupu a rozhodnutiu krajského súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 164/2007 z 26. marca 2008 a jemu predchádzajúcim postupom

Podľa judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (v danom prípade najvyššieho súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, či už pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 195/04, I. ÚS 11/05).

2.1 K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 164/2007 z 26. marca 2008 a jemu predchádzajúcim postupom

Zo sťažnosti a k nej pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 164/2007 z 26. marca 2008 bol potvrdený rozsudok krajského súdu zo 6. júna 2007, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa o preskúmanie rozhodnutia ministerstva spravodlivosti zo 17. februára 2006 (zamietnutie rozkladu sťažovateľa proti rozhodnutiu ministerstva spravodlivosti z 2. januára 2006 o vyčiarknutí sťažovateľa zo zoznamu správcov podľa § 41 zákona o správcoch).

V súvislosti s prvou námietkou sťažovateľa týkajúcou sa porušenia ním označených práv v dôsledku neiniciovania konania o súlade zákona s ústavou súdmi zúčastnenými na rozhodovaní v predmetnej veci ústavný súd považuje za potrebné poukázať na viaceré ustanovenia ústavy i zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

Podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd začne konanie, ak návrh podá súd, v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou.

Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až f) dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Z uvedených ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov je zrejmé, že pochybnosť o tom, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, musí mať konajúci súd. Na podanie návrhu ústavnému súdu za účelom začatia konania o súlade právnych predpisov nemá vplyv skutočnosť, že takúto pochybnosť prejavil účastník konania. Predloženie návrhu na preskúmanie súladu právneho predpisu s ústavou alebo medzinárodnými dohovormi je teda činnosť súdu, ktorý návrh podáva, a predseda senátu, ktorý návrh predložil, musel prijať osobné (vnútorné) presvedčenie, že je nutné takýto návrh predložiť ústavnému súdu. Ide teda o osobné presvedčenie sudcu, a nie presvedčenie účastníka konania.

Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku uvádza: *„Odvolací súd sa stotožnil aj s právnymi závermi v odôvodnení rozsudku krajského súdu, ktoré považuje za úplné a vecne správne. Práva sťažovateľa v kontexte uvedených skutočností neboli porušené a preto nebol žiaden dôvod prerušiť konanie na Krajskom súde v Bratislave a postúpiť vec na Ústavný súd SR.“* Týmto odôvodnením najvyšší súd nadväzuje na odôvodnenie krajského súdu, ktorý reagujúc na dôvody sťažovateľa, pre ktoré sa domnieva, že rozhodnutím ministerstva bolo zasiahnuté do jeho práva na právnu istotu, uvádza: *„Súd z týchto dôvodov, keďže nepovažoval ustanovenie § 41 zákona o správcoch za rozporné s ústavou, neprerušil konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p., hoci to žalobca navrhoval.“*

Názor najvyššieho súdu potvrdzujúci odôvodnenie krajského súdu, že dôvody, pre ktoré nebola daná potreba postupu podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho

poriadku, považuje ústavný súd za postačujúci. Najvyšší súd návrh sťažovateľa na vyvolanie konania na ústavnom súde zvažil a dospel k rozhodnutiu, že nie je potrebné obrátiť sa na ústavný súd. Odôvodnenie najvyššieho súdu, ktoré by spočívalo v jeho názoroch a hodnoteniach o súladnosti či nesúladnosti konkrétneho zákonného ustanovenia s označeným článkom ústavy tak, ako to vyžadoval sťažovateľ, by suplovalo konanie o súlade právnych predpisov, ktoré v súlade s čl. 125 ústavy patrí do výsostnej právomoci ústavného súdu. Rozhodnutie a postup najvyššieho súdu v napadnutej veci podľa názoru ústavného súdu nezakladá možnosť porušenia sťažovateľom označených základných a iných práv.

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa porušenia jeho práv v dôsledku aplikácie § 41 zákona o správcoch, ktorý je v rozpore s ústavou a dohovorom, ústavný súd pripomína, že vo svojej rozhodovacej činnosti vychádza z princípu ústavnosti všeobecne záväzných právnych predpisov, t. j. až do doby právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o nesúlade právnej normy nižšej právnej sily s právnou normou vyššej právnej sily platí, že základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s účinnými hmotno-právnymi a procesno-právnymi predpismi.

S ohľadom na to nemožno ani na základe argumentácie sťažovateľa spochybňujúcej platné znenie ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu dospieť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv.

V súvislosti s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej najvyšší súd aplikoval zákon o správcoch ústavne nekonformným spôsobom, ústavný súd preskúmal aj samotné rozhodnutie najvyššieho súdu.

Ústavný súd ďalej pripomína svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké

skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že v ňom nie je možné ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti skutkových a právnych záverov namietaných sťažovateľom alebo ktoré by spočívali v jeho nesprávnych právnych záveroch či nedostatočnom odôvodnení záverov najvyššieho súdu.

Najvyšší súd v rozsudku z 26. marca 2008 okrem iného uviedol: «Správcom sa rozumie právnická osoba alebo fyzická osoba zapísaná v zozname správcov, ktorý zo zákona vedie Ministerstvo spravodlivosti SR, pričom zápisom do zoznamu správcov vzniká zapísanej osobe oprávnenie vykonávať správcovskú činnosť (§ 1, 2 a 3 zákona č. 8/2005 Z. z.).

Uvedený zoznam správcov bol zriadený účinnosťou zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch (t. j. 1. júla 2005). Zo zákona (ex lége) sa správcami stali osoby zapísané do tohto zoznamu, a to advokáti, ktorí boli k tomuto dňu evidovaní v zoznamoch vedených tromi krajskými konkurznými súdmi (zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní a vykonávacej vyhlášky č. 493/1991 Zb.), (tiež tzv. starý zoznam správcov).

Podmienkou, aby osoba zapísaná do tzv. starého zoznamu správcov sa stala osobou zapísanou do zoznamu správcov vedeného ministerstvom spravodlivosti bolo, aby ku dňu účinnosti zákona č. 8/2005 Z. z. mala právne postavenie advokáta a súčasne bola zapísaná v tzv. starom zozname správcov. Podľa zák. č. 8/2005 Z. z. v platnom znení, bol správca povinný splniť povinnosti, uložené v časti prechodné ustanovenia, a to § 39, § 40, § 41 až § 43 uvedeného právneho predpisu. Tieto povinnosti je možné charakterizovať v kontexte cit. ustanovení ako podmienky pre jeho ďalšie zotrvanie v tzv. novom zozname. V prípade ich nesplnenia preto zákon upravoval postup orgánov štátnej správy, a to vyčiarknutie zo zoznamu správcov.

Zákon č. 8/2005 Z. z. z 9. 12. 2004 v znení zákona č. 330/2007 Z. z. v časti prechodné ustanovenia v § 39 definoval postavenie správcu vo vzťahu k zoznamu podľa doterajších predpisov zákona č. 328/1991 Zb. ako aj vo vzťahu k zoznamu vedenom podľa zákona č. 8/2005 Z. z. zavádza nový pojem „nový zoznam správcov“. Na základe uvedeného ustanovenia je preto možné konštatovať, že advokáti, ktorí boli zapísaní do zoznamu správcov, vedenom konkurznými súdmi, sa stávajú osobami zapísanými do nového zoznamu, ich zotrvanie v tomto zozname je však podmienené splnením ďalších podmienok, ktoré je možné definovať ako povinnosti ustanovené v § 40, § 41, § 42 a § 43.

Prvou povinnosťou bolo oznámiť ministerstvu spravodlivosti adresu kancelárie, ktorá sa navrhuje zapísať do zoznamu správcov, a doložiť jej zriadenie listom vlastníctva alebo nájomnou zmluvou do 30 dní od účinnosti zákona, ďalšou povinnosťou bolo preukázať ministerstvu uzavretie poisťnej zmluvy a predložiť ministerstvu spravodlivosti odpis registra trestov nie starší ako tri mesiace a čestné vyhlásenie o splnení predpokladov na dôveryhodnosť podľa § 21 ods. 3 písm. b/ zákona č. 8/2005 Z. z. do 60 dní od účinnosti zákona a poslednou povinnosťou bolo úspešne zložiť správcovskú skúšku do 31. decembra 2005.

V prípade, že niektorá z uvedených povinností nebola splnená v zákonom ustanovenej lehote, zákon č. 8/2005 Z. z. uložil ministerstvu spravodlivosti povinnosť bez zbytočného odkladu vyčiarknuť takúto osobu z nim vedeného zoznamu správcov (§ 39 a nasl. zákona č. 8/2005 Z. z.). Pokiaľ ide o osobu, ktorá bola zapísaná do tzv. starého zoznamu správcov avšak nebola advokátom, takáto osoba sa nestala zo zákona zapísanou do nového zoznamu správcov vedeného ministerstvom spravodlivosti.

Postup súdu pri vyčiarknutí správcu zo zoznamu, je preto v súlade so zákonom č. 8/2005 Z. z. a to z dôvodu, že správca mal povinnosť úspešne zložiť správcovskú skúšku v lehote do 31. 12. 2005 (§ 41 zákona č. 8/2005 Z. z.). Neúčast' na skúške, resp. jej neabsolvovanie z iného dôvodu, preto zakladá zákonný dôvod vyčiarknutia uvedeného správcu zo zoznamu správcov a tým zánik jeho postavenia pre účely vykonávania správcovskej činnosti, ako aj zánik jeho postavenia ako osoby správcu (§ 1 zákona č. 8/2005 Z. z.). Z dikcie § 1 čl. I zákona č. 8/2005 Z. z. je možné vyvodiť definíciu správcu a to ako osoby, ktorá vykonáva činnosť v konkurznom konaní, reštrukturalizačnom konaní alebo konaní o oddlžení podľa osobitného predpisu. Vykonávanie činnosti v konkurznom konaní, reštrukturalizačnom konaní a v konaní o oddlžení, predpokladá zápis v zozname správcov pri ustanovení správcu do funkcie postupom, ktorý upravuje § 40 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácií. („Správcu v konkurznom konaní ustanovuje súd uznesením, za správcu môže ustanoviť len osobu zapísanú do zoznamu správcov. Súd ustanoví správcu na základe náhodného výberu pomocou technických a programových prostriedkov schválených ministerstvom, to neplatí ak ide o ustanovenie správcu na návrh schôdze veriteľov.“).

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z. z. je správca povinný mať zriadenú kanceláriu. Kanceláriu správca zriaďuje v obvode krajského súdu, v ktorom má záujem vykonávať správcovskú činnosť.

Podľa § 7 ods. 3 zákona č. 8/2005 Z. z. do funkcie správcu možno v konkurznom, reštrukturalizačnom konaní, alebo v konaní o oddlžení podľa osobitného predpisu, ustanoviť len správcu, ktorý má v obvode krajského súdu, v ktorom sídli príslušný konkurzný súd, zriadenú kanceláriu.

Na základe ustanovení zákona č. 8/2005 Z. z. je preto možné konštatovať, že správcom pre účely výkonu správcovskej činnosti, t. j. výkon funkcie správcu, je zápis do zoznamu ako aj splnenie podmienok, ktoré upravuje zákon pre zotrvanie uvedeného správcu v zozname. V danom prípade je to úspešné absolvovanie správcovskej skúšky v termíne do 31. 12. 2005. Na podporu stanoviska, že zápis do zoznamu správcov nie je nemennou skutočnosťou a v ďalšom nezakladá nemenný právny status pre osobu správcov, možno uviesť aj ustanovenie § 17 ods. 1 a 3: „Riadne vykonávanie ďalšieho vzdelávania správca preukazuje získanými kreditnými bodmi. Riadne vykonanie ďalšieho vzdelávania

vyhodnocuje ministerstvo k 20. decembru párneho kalendárneho roka. Ak správca za hodnotené obdobie nepreukáže získanie potrebného počtu kreditných bodov, ministerstvo nariadi preskúšanie správcu.“

Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 8/2005 Z. z. ministerstvo môže nariadiť preskúšanie všetkých správcov, ak nastali zásadné zmeny právnej úpravy týkajúcej sa výkonu správcovskej činnosti. Účelom preskúšania je zistiť, či správca má potrebné právne vedomosti a schopnosti na riadny výkon správcovskej činnosti. Preskúšanie sa vykoná rovnako ako správcovská skúška.»

Ústavný súd poznamenáva, že citované odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu obsahuje veľmi podrobné, dôsledné a vyčerpávajúce odôvodnenie právneho názoru v otázke povinnosti správcov podrobiť sa do 31. decembra 2005 správcovskej skúške. Sťažovateľ neuviedol vo svojej sťažnosti žiadne argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov najvyššieho súdu uvedených v jeho rozhodnutí, prípadne by svedčili o arbitrárnosti namietaného rozhodnutia.

V závere ústavný súd zdôrazňuje, že skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym názorom súdov a s ich právnymi závermi, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu o takéto rozhodnutie nejde.

Preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.2 K namietanému porušeniu čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 164/2007 z 26. marca 2008 a jemu predchádzajúcim postupom

Sťažovateľ v sťažnosti namieta aj porušenie základného práva zaručeného v čl. 20 ústavy (bez špecifikácie konkrétneho odseku) a čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd uvádza, že ochranu vlastníckemu právu poskytujú všeobecné súdy. Všeobecný súd nemôže byť primárnym porušovateľom základného práva vlastníť majetok len z dôvodu, že do jeho právomoci patrí rozhodovanie o týchto otázkach. Všeobecný súd by mohol byť len vtedy porušovateľom tohto základného práva hmotného obsahu, ak by v konaní porušil ústavné princípy spravodlivého procesu. Inak jeho postup a rozhodnutie nemožno dávať do spojitosti s porušením základného práva vlastníť majetok. Pretože ústavný súd v súvislosti s vydaním rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo/164/2007 z 26. marca 2008 nezistil ani porušenie ústavných princípov spravodlivého procesu, odmietol sťažnosť v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2.3 K namietanému porušeniu čl. 35 ods. 1 a ods. 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 164/2007 z 26. marca 2008 a jemu predchádzajúcim postupom

Sťažovateľ v sťažnosti namieta aj porušenie základného práva zaručeného v čl. 35 ods. 1 a 2 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 35 ústavy a namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu nie je priama súvislosť.

Okrem toho porušenie práva na podnikanie v zmysle čl. 35 ods. 1 ústavy nemôže nastať rozhodnutím všeobecného súdu, ktorým tento uplatní svoju právomoc spôsobom, ktorý zákon umožňuje. O takýto postup išlo aj v danej veci, keď najvyšší súd spôsobom výslovne upraveným príslušným hmotno-právnym a procesno-právnym predpisom uplatnil zákonom zverenú právomoc preskúmať rozhodnutie krajského súdu.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

2.4 K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 a 4 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 164/2007 z 26. marca 2008 a jemu predchádzajúcim postupom

K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 a 4 ústavy ústavný súd uvádza, že ich aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach zásadne viaže na vyslovenie porušenia individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa, a preto požiadavka na vyslovenie ich porušenia v prípade, ak nie je porušené niektoré základné právo sťažovateľa, je zjavne neopodstatnená.

Predmetom konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je rozhodovanie o porušení základných práv a slobôd upravených v druhej hlave ústavy, a nie aj o porušení tých článkov ústavy, ktoré síce vytvárajú právny základ ochrany základných práv a slobôd upravených v druhej hlave ústavy, ale o ich porušení je ústavný súd oprávnený rozhodovať v iných druhoch konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2.5 K namietanému porušeniu čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 164/2007 z 26. marca 2008 a jemu predchádzajúcim postupom

Ústavný súd poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok

z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V danom prípade však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

Ústavný súd rovnako konštatuje, že postup najvyššieho súdu v označenom konaní nemohol žiadnym spôsobom zasiahnuť do práva sťažovateľa vyplývajúceho z čl. 14 dohovoru. Z argumentácie uvádzanej sťažovateľom nevyplýva, že by sa s ním z dôvodov uvedených v čl. 14 dohovoru zaobchádzalo v napadnutom konaní rozdielne oproti iným osobám v rovnakých situáciách a že takto voči nemu v danej veci postupoval najvyšší súd. Subjektívny názor sťažovateľa na diskrimináciu jeho osoby nie je dôvodom na prijatie záveru, že vo vzťahu k nemu mohlo dôjsť k diskriminačnému postupu. V danom prípade chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili dospieť k takému záveru aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd aj vo vzťahu k čl. 14 dohovoru poukazuje na judikatúru ESĽP, z ktorej vyplýva, že uvedený článok iba dopĺňa ostatné hmotnoprávne ustanovenia dohovoru a jeho protokolov. Tento článok však nemá vlastnú nezávislú existenciu, ale je účinný len vo vzťahu k právam a slobodám, ktoré sú zaručené ustanoveniami dohovoru (IV. ÚS 47/05).

Toto odôvodnenie sa vzťahuje v celom rozsahu aj na namietané porušenie čl. 17 a čl. 18 dohovoru.

Ústavný súd vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 dohovoru napadnutým postupom najvyššieho súdu, nezistil medzi týmito článkami dohovoru a namietaným porušením týchto práv ústavne relevantnú (priamu) súvislosť.

Na základe uvedených dôvodov ústavný súd preto rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 dohovoru tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2008